

"Je krijgt er een slapende olifant mee wakker"

Alles staat vantevoren vast bij dat ritueel. Je weet bijna tot op de minuut wanneer de gefolterde zal overlijden.

Het heet het ritueel van de twee honderd en vier incisies, dat gaat uren lang door tot het slachtoffer levend gevild is en elke keer als hij buiten westen is wordt hij weer bijgebracht met een doek waar ammoniak op gesprekeld is, die douwen ze dan even onder de snufferd van het slacht-offer, dan komt de grootste mafkees nog bij kennis en begint weer te gillen op orkaankracht. Je krijgt er een slapende olifant mee wakker, dus ook de Orisha duivels.

Ik denk dat het me zo opwond omdat ik latent toch sterk ook heel sadistische en masochistische neigingen heb.

Mijn psychiater beweerde dat.

Het is mijn duistere kant, zal ik maar zeggen, waar ik niet te veel tegen de lezer over kwijt wil, die hebben niet altijd de kotszakken, kalmerings tabletten en zakdoeken paraat.

Ik houd het ook liever een beetje netjes. Alleen gevoelsgenoten uit het pijn- en plezier circuit krijgen alles van mij alles te horen in alle gruwelijke, doch voor de liefhebber c.q. liefhebster opwindende details, dan weet je dat je onder gelijkgezinden bent.

Ik zeg altijd; een beetje martelen moet kunnen, maar het is net als met verdovende middelen, je wilt steeds verder en steeds meer.

Het werkt totaal verslavend. Mijn geluk is andermans ongeluk. Daar schaam ik mij niet voor. Ik geniet als ik mensen psychoseksjuweel zie lijden. Vooral verfijnde sexuele foltering en winden mij op. Alleen uit leed wordt kunst geboren. Een oeroude wet toen kunstenaars nog in berenvel rond liep en met de knuppel in de hand en de mooiste grotte tekeningen maakten in Lascaux

Niet dat ik iemand met zijn billen gelijk op een brandend gaskomfoor zal zetten of hem of haar vastbindt op een tafel en dan een strijkbout op zijn of haar pens zet met een tijdklok, maar toch, ik noem maar een dwarsstraat als ik een omelet champignons maak en je hoort het spetteren en knetteren gaat er toch wel eens wat door je heen.

Burning desire.

Er lopen onder die kunstenaars trouwens ook gestoorden rond. Ik kende een surrealistische schilder, Kristians Tonny, daar kon je beter niet bij lunchen, want hij bakte een omelet en stond zich daarboven in de keuken af te rukken.

Hij bakte zijn sperma er doorheen. Alsof dat soms normaal is. Een ei hoort erbij zei hij altijd. Nou heeft iedere kunstschilder als ongevaarlijke gek zijn eigen gebrek, maar dit gaat zelfs mij te ver.

Je kunt ook zeggen; andermans zaad door een gebakken ei daar worden kleine meisjes groot van, maar fris is anders.

Die surrealisten naaiden alles wat los en vast zat aan elkaar en stonden vaak bol van de

venerische ziekten.

Ten onder gaan aan de syf was vaste prik waarmee je pas echt telde in het kunstenaars sirkwie van het interbellum, toen het surrealisme hoogtij vierde.

Soms denk ik wel eens dat ik beter als beroepsfolteraar in de sadomaso- chistische sien dan in het drugs sirkwie had kunnen gaan, want daar valt heel wat lol aan te beleven en er kleven minder gevaren aan. Er valt ook heel wat mee te verdienen. Je scoort zo driehonderd gulden per uur en hebt nog een hoop lol ook.

SM is tegen woordig salonfÃ¼hig.

Ã

© oktober 2016, fredvanderwal, BasicPublishing.nl